

Bunke paa Bunke, saa det er ikke muligt at komme frem uden ved Protektion. Det er netop det, der vækker berettiget Utilfredshed.

Efter dette Forslag kan en Portør blive ansat med en Begyndelsesløn af 1,050 Kr., og i denne Stilling kan han stige ret betydeligt, til 1,740 Kr. er det vist. Hvad siger nu den øvrige Befolkning dertil? For at blive Portør behøver man kun at have været Stationskarl et Aar, og derfor faa de en maanedlig Løn af 50 Kr., tror jeg det er. Det er ikke nogen stor Løn, men de behøve ikke at koste noget paa deres Uddannelse. Der er hundrede Ansøgninger om en saadan Plads, men kun een faar den, og de andre maa se til. Denne Mand har næsten ikke anvendt en eneste Skilling paa sin Uddannelse, og Staten har givet ham i alt Fald nogen Lønning, medens han blev uddannet. Saadan er der nu mange Tilfælde.

Naar vi skulle have Lønningslove, saa ere Socialdemokraterne godt tilfredse, men naar vi saa have faaet dem, er Tilfredsheden forbi. Naar det ærede Medlem for Rønne (Blem) sagde, at nu skulde det være Stop, saa have vi ikke nødig at gaa videre end til det ærede Medlem for Nykøbing F. for at faa at vide, at man fra den Side ikke vil sige Stop. Nej, det er sikkert, at Kravene ville komme stedse, og der bliver ikke Tilfredshed. Det synes, som om, jeg tør jo ikke længere sige Funktionarismen, men Embedsstanden i de senere Aar har udviklet sig til at blive en Stat i Staten, og det var ikke det, man skulde ønske fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg tror derfor, vi med fast Haand skulde have afvist de efter min Mening ganske uberettigede Krav. Der er næsten ikke en Dag, hvor der ikke paa vore Pladser ligger Andragender om højere Løn, og vi, der have Sæde i Lønningsudvalget — det samme gælder maaske Finansudvalget —, vide, at der næsten ikke er en Dag, hvor Kravene ikke fremkomme fra forskellige Sider. Alle synes, at de have faaet for lidt, og ville have noget mere. Men det kunde være rimeligt at tage i Betragtning, hvem der skal svare Udgifterne. Thi en Udtalelse som den, det ærede Medlem for Nykøbing F. kom med, at det er lige meget, hvor Pengene komme fra, naar blot vi faa Lovene, tror jeg neppe, der er mange i Salen, der ville godkende.

Det ærede Medlem sagde, at i disse Funktionærers Hjem er der mange, der lide Nød, og han talte om en Mand, der kun havde 83—84 Kr. om Maaneden. Men

hvis vi Landboere vilde fremstille, hvorledes Landboernes Fortjeneste er, saa kunde vi let paavise, at der er mange, der ikke have mere end det halve, og dog skulle de gennem den indirekte Beskatning være med til at betale til dem, der allerede have faaet et betydeligt Tillæg til deres Lønning. I Øjeblikket koster det ganske vist mere at leve end for nogle Aar siden, det kan ingen nægte, men det forekommer mig alligevel, at da man for fire Aar siden har reformeret alle Eaters Løn, er det vel dristigt nu at sige: Nu sætte vi den faste Løn op til noget, vi ere bundne til nu og i al Fremtid. Jeg for mit Vedkommende føler det som et stort Ansvar at gaa med dertil.

Jeg vilde have fundet det rimeligt — at vi havde søgt at faa Ensartethed i Eaterne, har jeg ikke noget imod, thi det er den eneste Maade til at blive fri for de idelige Krav, der stilles ved enhver Lejlighed —, om vi havde sagt: Vi have Dyrtdid nu i Øjeblikket, og saa give vi de lavest lønnede et Dyrtdidstillæg — jeg ved godt, det er ikke heldigt at tage det fra dem igen, men vi kunde dog gøre det, hvis det gjordes nødvendigt. Vi praktiske Mænd vide jo alle, at Konjunkturerne gaa i Bølgegang. Der er Tider, hvor de gaa op, og Tider, hvor de gaa ned. Naar det fremstilles saaledes, at vi have købt Levnedsmidler i de og de Aar for saa og saa meget, og nu ere de stegne saa og saa mange Procent, saa er det slet ikke Tilfældet. Hvis vi f. Eks. gaa tilbage til sidst i 70'erne, var Prisen paa Landbrugsprodukter meget højere end nu. Det er slet ikke saa farligt med den Dyrtdid, som der er saa megen Tale om. Her er der jo forlangt 25 pCt. Paalæg paa Grund af Dyrtdiden. Men der er dog ingen, der vil sige, at Landbrugsprodukterne i de senere Aar ere stegne med 25 pCt., og dertil kommer jo, at der er nogen Sandsynlighed for, at vi ere naaede op paa Højdepunktet i saa Henseende. Jeg skal dog med Hensyn til en ganske enkelt Samfundsklasse, nemlig de lavest lønnede Lærere, udtale, at vi selvfølgelig her bør gaa saa vidt at give dem en anstændig Løn. Men fraset dette synes jeg, det vilde være mere rimeligt, at vi havde sagt: Vi give et Dyrtdidstillæg, thi det kunne vi jo gøre saadan, at Rigsdagen ikke bliver bunden for lange Tider, og jeg tror ogsaa, det vilde være i Overensstemmelse med Befolkningens Syn paa dette Spørgsmaal.

Som sagt, jeg vil udtale det Haab — jeg har en lille Tro om, at dette Haab